

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνοσιώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' Εσχόνη παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμένου Παιτριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκασμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἰς προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λσκ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Μαρτίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 10

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ὅδε σελ. 71.)

Καὶ πλησιάζας τὸν ἀββᾶν Ἀλόνησον:
— Αἰδεσιμώτατε, τῷ εἶπε παρακλη-
τικῶς πεθαίνομεν τῆς πείνας ἀπὸ χθες
δὲν ἐφαγαμεν τίποτε, καὶ θά μας κάμ-
τε πολὺ μεγάλην χάριν νὰ μας δώσετε
κάτι τι, ὅ,τι δῆποτε, ἔστω καὶ ἕνα κομ-
μάτι ξερὸ ψωμί, τὸ ὅποιον ἐννοεῖται θά
σας πληρώσωμεν ὅπως πρέπει.

Ἡ ἰσπανὸς ἱερεὺς ἐψιθύριζεν
εἰς τὴν γλώσσάν του μερικὰς λέ-
ξεις, πολὺ ἀκαταλήπτους καὶ ὀλί-
γον εὐμενεῖς.

— Διαβόλε! ἀνέκραξεν ὁ Πα-
λουάτος. Ἐννε φῶς φανερόν ὅτι
δὲν ἐννοεῖ γρὺ γαλλικά!

Ὁ Ἰππότης ἐσκέφθη ὀλίγον,
καὶ κατόπιν, ὡς ἐμπνευσθεὶς ἐ-
ξαφνα, ἀνέκραξεν:

— Ἐσώθημεν! Βεβαίωτατα θά
ἐννοῇ τὰ λατινικά! Κεὶ ἀποτα-
θεὶς πρὸς τὸν Ἀλόνησον:

— *Pater optime, visne nobis
chocolatam dare, aut solummo-
do rascem dare?* (*)

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐβγαλεν
ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓν τάλλη-
ρον καὶ τὸ ἄφησεν ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης.

Ὁ ἱερεὺς ἔμεινε πρὸς στιγ-
μὴν ἀκίνητος κατόπιν ἔλαβε τὸ
τάλληρον, τὸ ἔδωκεν ὀπίσω εἰς
τὸν Σαιν Ροκαντέν, μὲ κίνημα
ἐξηλοῦν ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ δεχθῇ
χρήματα, τοῖς ἐνευσε διὰ περι-
μείνου ὀλίγον καὶ ἐξῆλθε, χωρὶς
νὰ προσέρῃ λέξιν.

Μετ' ὀλίγον, γηριὰ ὑπέρητρα, κι-
τρινὴ καὶ ρυτιδωμένη, ἔφερεν ἐπὶ δίσκου
ἀχνίζουσαν καὶ εὐώδη τσοκολάταν, κη-
θῶς καὶ ἕνα μεγάλο ψωμί τὰ ἄφησεν
ὅλα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἐξῆλθε,
βωθῆ ὅπως ὁ κύριός της.

(*) Ἀγαθὸ πάτερ, θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην
νὰ μας δώσετε τσοκολάταν, ἢ τουλάχιστον ὀλίγον
ψωμί;

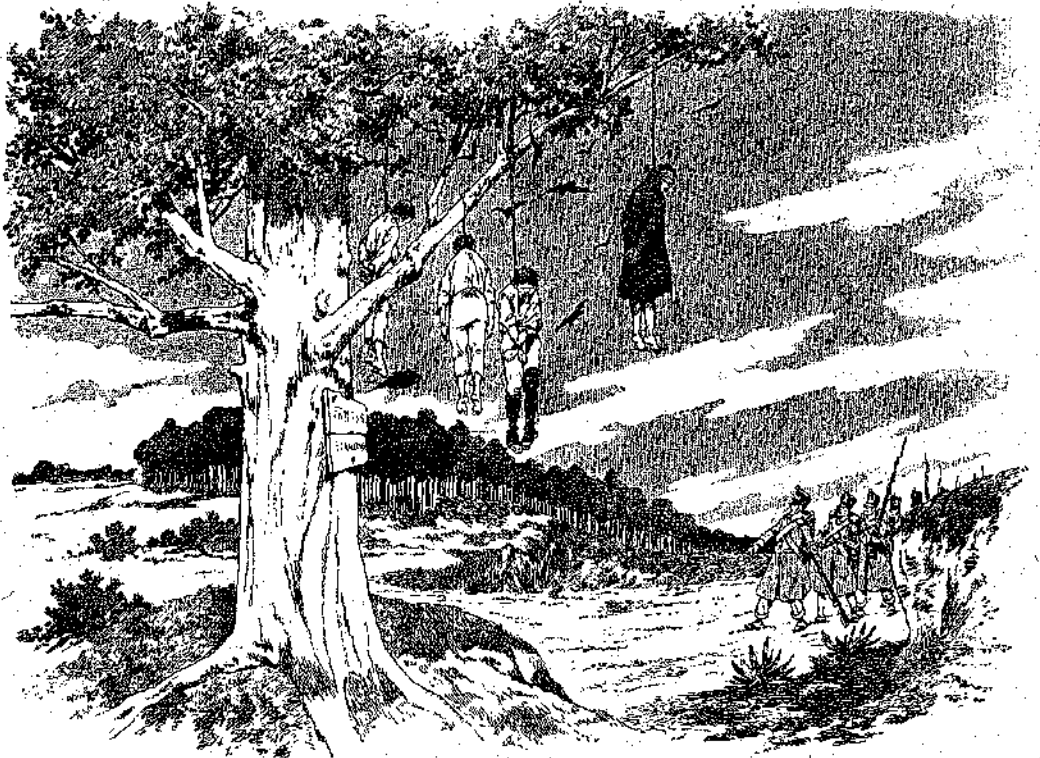
— Ἀλήθεια, δὲν εἰμπορεῖ νὰ πῆ κα-
ναίς, εἶπεν ὁ κ. Ἐπίτροπος στενάζων
ἀπὸ ἀνακούφισιν, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι
εἶνε καὶ πάρα πολὺ διαχυτικοί! ἀλλὰ
τελοσπάντων, δὲν θά μας ἀφήσουν νάπο-
θάνωμεν ἀπὸ ασιτίαν καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ
κυριώτερον.

Καὶ ἀμφότεροι, μὲ ὄρεξιν θηριώδη
ἀπὸ τὴν εἰκοσιτετράωρον νηστείαν, κατε-
βρόχθισαν ἀστραπηθῶν ὅ,τι φαγώσιμον
τοῖς εἶχον φέρη. Εἰς τὸ τέλος μάλιστα ἐλυ-
κῆθησαν τοῦ δὲν ἐτρώγετο καὶ ὁ δίσκος.

Ἀλόνησον καὶ νὰ τοῖς ἀναγγείλουν, ὅτι
ἡ συνοδεία ἐτοιμάζεται νὰ ξεκινήσῃ.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἰδίας ἡμέ-
ρας ἐφθασαν εἰς μίαν ἀγρίαν τοποθεσίαν,
εἰς στενὸν ἀνοιγόμενον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
ὄρους καὶ περιτειχιζόμενον δεξιᾶ καὶ ἀ-
ριστερᾶ ὑπὸ βράχων ὑψηλῶν καὶ ἀπο-
κρήμων.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ μικροῦ στρατεύματος,
πρὶν εἰσελθεῖ εἰς τὴν ὑποκτον αὐτὴν φά-
ραγγα, ὅπου διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ
ἐμπέσῃ εἰς καμίαν ἐνέδραν, ἔστειλε

« Καὶ ἀπὸ κάθε κλάδου ἦτο κρεμασμένος καὶ ἀπὸ ἑνα γάλλος στρατιώτης » (Σελ. 78, στήλ. α'.)

Ἐπλάγιασαν κατόπιν καὶ ἀπεκοιμή-
θησαν βαθύτατα, μὲ ὄλην τὴν σαρκατι-
κὴν σκληρότητά της κλίτης των καὶ
τὴν ἐκιδρομὴν στρατιᾶς ἐντόμων αἰμο-
βόρων, — εἰδικοῦ προϊόντος τῆς ὠραιᾶς
ἰσπανικῆς χώρας.

Μόλις ἀνέτελλεν ὁ ἥλιος ἀπὸ τὰς ὑ-
ψηλὰς κορυφὰς τῶν Πυρηναίων, δταν ὁ
Παπαρίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος ἤλθαν
νὰ ἐξυπνήσουν τοὺς οἰκοτρόφους τοῦ δῆν

μερικὸς στρατιώτας εἰς ἓν μονοπάτιον
στενὸν καὶ ἀνηφορικόν, τὸ ὅποιον καὶ
αἰγες ἀκόμη θά ἀνήρχοντο μὲ δυσκολίαν,
διὰ νὰ ἐξερευνησοῦν τὰ ὑψώματα.

Ἐκαμε πολὺ φρόνιμα, διότι μάλις οἱ
ἀνδρεῖοι ἐκεῖνοι ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφήν,
ἀνεκάλυψαν περὶ τοὺς ἑκατὸν γ κ ο υ ε -
ρ ι λ λ ι ἔ ρ ο υ ς, ἐνεδρεύοντας ὀπίσω
ἀπὸ τοὺς κάκτους καὶ τὰς γιγαντιαίας
ἀλόας.

Με τούς πρώτους πυροβολισμούς οι Ισπανοί έτραπητην εις φυγήν ως λαγωοί, και ή συνοδεία ήδυνήθη να έξκολουθήση τόν δρόμον της. Έξαφην ή έμπροσθοφυλακή έσταμάτησε, και άντηχησαν κραυγαί παρατταμέναι φοίχης και άλαλαγοί ύβρεων και άπειλών...

Ο Πικπαρίγκος και ο Λαδουρέκος, νομίσαντες ότι έπαρουσιάσθη νέος κίνδυνος, ώρμησαν προς τά εμπρός, και φθάναντες εις τό μέρος όπου έγινετο ο θόρυβος, έμειναν ως άπολιθωμένοι.

Τό θέαμα ήτο πραγματικώς φοικωδες και έκπυον να καταπλήξη άκόμη και τούς έχοντας μακράν πείραν του πολέμου και των ώμοτήτων του.

Είς τό μέσον του δρόμου ήγείρετο έν δένδρον γιγαντιαίον, σιαίζον όλον τό πλάτος της φάργγος με τούς πυκνοφύλλους του κλάδους. Και από κάθε κλάδον ήτο κρεμασμένος και από ένας γάλλος στρατιώτης, με τας χείρας δεμμένες όπισω και τό σώμα δεινώς ήρωτηριασμένον, φέρον τά έχνη φοβερών βασανιστηρίων.

Είς τόν κορμόν ήτο καρφωμένη μικ πινακίς, φέρουσα την έξής έπιγραφήν Ισπανιστί :

ΚΑΡΠΟΙ ΓΑΛΛΙΚΟΙ

Ο ταγματάρχης Μπελόμος, καταφάσας με ταχύν καλπασμόν του ήπου του, έγινεν ώχρος ως πτώμα και έκαμει κίνημα όργής τρομεράς.

Και με προσπάθειαν υπεράνθρωπον, άνακτήσας την ψυχραιμίαν του, ειπε δι ισχυράς φωνής προς τούς στρατιώτας, οι όποιοι τόν περιστοίχιζαν άκίνητοι και φρίσσοντες :

— Όρκισθήτε ότι θά τους εκδικήσετε!

Και τό μικρόν στρατεύμα ως εις άνθρωπος άνέκραξε σείν τά όπλα του :

— Τό όρκειόμυθα!

Τά άτυχή όύματα της άγρίας και άπηνούς εκείνης πάλης έτάφησαν άμέσως εις μίαν τάφρον, την όποιαν άνέσκαφαν εκεί οι σκαπανείς. Τούς άπέδειξαν τας νενομισμένας στρατιωτικάς τιμάς, και κατόπιν έξηκολούθησαν τόν δρόμον των.

Όλοι ήσαν κατηφαίς, περίλυποι, υπό την έντύπωσιν του φοβερού συναπαντήματος και μόνον ο Πικπαρίγκος, μολονότι και αυτός τό ειχεν αισθανθή όσον και οι άλλοι, προσεπάθει νάνακτήση την συνειθισμένην του φαιδρότητα. Και διά νά το κατορθώση, άλλο δέν έκαμνε παρά νά διηγηται με όλας τας φοικώδεις λεπτομερείας, εις τόν Ιππότην και πρό πάντων εις τόν Έπίτροπον, τας σκληράς βασάνους τας όποιάς ειχον ύποστη ένό τών γ κ ο υ ρ ι λ λ ι έ ρ ω ν και των χωρικών οι Γάλλοι στρατιωτικοί και πολιτικοί, όσοι ειχον την άτυχίαν νά πέσουν εις τας χείρας των. Έγνοείαι όμως ότι άν διασκέδαζεν ο Παπα-

φίγκος, οι άκροταί του δέν διασκέδαζον καθόλου...

Έν τούτοις τό μικρόν στρατεύμα έβάζειν όλη την ήμέραν εις τόν κοινόν τόν και υπό τόν κυστικόν ήλιον, και την νύκτα πλέον έξηγυλημένον από την κοπιώδη αύτην πορείαν, έφθασεν εις μικρόν χωρίον, κτισμένον επί όροπεδίου άνοικτού. Έκει οι δύο γηραιοί φίλοι κατέλυτον εις μίαν π ο ρ α β α ν (όπως λέγεται Ισπανιστί τό πανδοχείον) ο κύριος της όποιας τούς έδέχη με μεγάλην ψυχρότητα, την όποιαν δέν υπήρχε κενμία έλπις να διαλύσουν ούτε τά λατινικά, διότι ήτο πλέον ή δέβχιον ότι ο άξιστος εκείνος χωρικός δέν έγνώριζε διόλου την θείαν γλώτταν του Βιργιλίου!

Τούς έβαλαν εις έν έλαεινόν δωμάτιον, σχεδόν εις τό τέλος διαδρόμου μικρού, όπου υπήρχον αι θύραι πολλών δωμάτων, και οι δύο φίλοι έσπευσαν άμέσως να κτακλειθών, χωρίς να δειπνήσουν αυτήν την φοράν.

Ο ταγματάρχης Μπελόμος, περί την ένδεκάτην ώραν, έκαμιν ή έθιος μίαν περιπολίαν διά να βεβαιωθή ότι οι σκοποι εύρίσκοντο εις τας θέσεις των και έούστησεν εις τόν άξιωματικόν, ο όποιος διηύθυνεν την φρουράν, να λάβη τας άύστηροτέρας προφυλάξεις, δια να μη καταληφθών την νύκτα υπό του έχθρου άφηνιδίως. Μετά τούτο άπήλθε να κοιμηθή, όπως όλοι.

Έκτυπώσε μεσονύκτιον, όταν οι σκοποι συνέλαβον έν άνθρωπον έφιππον, χονδρόν και εύπρεπώς ένδεδυμένον. Έδήλωσεν ότι υνομάζετο Ραμιρέξ, ότι ήτο έμπορος ύρασμαίων, και ότι εταξείδευε χάριν έμπορικών σκοπών από τόν Άγιον Ιωάννην του Λούζου εις τό Πικπελούνον' επειδή δέ τά διαβατήριά του ήσαν έν τάξει, τόν αφήκαν να περάση.

Έκτύπησε την θύραν της Ποιάδας, έξόκησε τόν ξενοδόχον και έζήτησε δωμάτιον.

Ο ξενοδόχος, μισοκοιμισμένος άκόμη, του έδωσεν ένα κερύ, τόν παρεκάλεσε να πάρη τό «δωμάτιον αριθμός 10» και τον έκαληνύκτισεν.

Ο παχύς έμπορος άνήλθε την κλίμακα ασθμικών, και τόσον μάλιστα, ώστε έσδυσε τό κερύ. Είς την άρχήν εύρέθη εις άμνηχανίαν από τό άπρόσπτον αυτό περιστατικόν' αλλά κατόπιν ήσύχασε, συλλογισθείς ότι έγνώριζεν από άλλοτε τά κα τ α τ ό π ι α της οικίας, και φθάσας εις τόν διάδρομον, ήρχισε να μετρά τας θύρας των δωμάτων πσπατευτά. Ένόμισεν ότι εύρε την δεκάτην, την άνοιξε και εισήλθε.

Δυστυχώς ειχε κάμη έν μικρόν λάθος εις τό μέτρημα των θυρών, και άντι να εισέλθη εις τό υπ' αριθμόν 10 δωμάτιον, εισήλθεν εις τό υπ' αριθμόν 9, εις τό όποιον εύρίσκοντο οι δύο γάλλοι υπατριδάι.

Χωρίς να κάμη διόλου θόρυβον, έξέδύθη κατόπιν, όλος περιχαρής με την ιδέαν ότι θήνεπαύετο επίτελους από τόν κόπον του ταξείδιου, έσήκωσεν άποτόμως τά σεπάσματα, και έπεσε βαρύς...

Ο δειπνών Πικλουάξος, αισθανθείς έξαφην τό φοβερόν έκείνο βάζος, τό όποϊόν τόν συνέτριβε, και μη γνωρίζων τί συμβήνι ήρχισε να κραυγάζη γοερώς.

Ο Σάιν Ροκάντέν, έξυπνήσας έντρομος από τά ούρλιόματα του φίλου του, ένόμισεν ότι ήτο κενμία έπιβρομή γ κ ο υ ρ ι λ λ ι έ ρ ω ν και ήρχισε να μυχάζει: Είς τά όπλα! εις τά όπλα!

Ο Ραμιρέξ, ο άθως αίτιος όλου αυτού του θορύβου, ώμίλησεν εύθως εις την γλώσσάν του, δια να καθησυχάση τούς άπρόσπτους εκείνους συνοικίους, άλλ' όσον ώμίλει, έσον τοις εφώναζε να σιωπήσουν, τόσον τούς εφοδίζε περισσότερο. Ο Παλουάξος φαντασθείς ότι ειχε να κάμη με όλοκληρον σύνταγμα, επέπεσε κατά του Ισπανού και ήρχισε να τον κτυπά λυσσώδως. Ο παχύς έμπορος άντεστάθη γενναϊότατα, και άτοφεύγων τά κτυπήματα, προσεπάθει όλονέν να τα αποδίδη με μεγάλην ακρίβειαν, διότι ήτο άνθρωπος εφάρμύζων παντού και πάντοτε τό έμπορικόν άξίωμα, ότι τίποτε δέν πρέπει να δίδεται χάρισμα και ότι κάθε κόπος είναι άξιός άντιμισθίας.

Διαρκούσης της όμηρικης ταύτης πάλης, ο Ιππότης έφθασεν εις την θύραν, έξήλθεν εις τόν διάδρομον και ώρμησεν εις την κλίμακα, κραίων διαρκώς: Είς τά όπλα! εις τά όπλα!

Κατά την σοφίαν των ένών, ποτέ δέν πρέπει να έπιχειρή κανείς δύο πράγματα συγχρόνως, με όλον τό παράδειγμα του Καίσαρος, ο όποιος υπηγόρευεν όκτώ έπιστολάς εις τούς γραμματείς του (όκτώ, ναι! άλλ' άν υπηγόρευε δύο μόνον, ίσως δέν θά το κατορθώνε!) Όπωςδήποτε ο Ιππότης Σάιν Ροκάντέν απέδειξε την αλήθειαν της παροιμίας' διότι, προσέχων να φωνάζη όλονέν «Είς τά όπλα!» διά να τρέξουν οι συμπατριώται του να τον υπερασπισθών, δέν ήμπόρεσε να καταβάλη την δέουσαν προσοχήν και εις την κατάδασιν της κλίμακας—έπιχειρήσιν κάπως πολύπλοκον εις τό σκοτός. Έπαρπάτησε λοιπόν, έχασε την Ισοροπίαν, δέν έπρόφθασε να κρατηθή από τό κάγκελον, και ήρχισε να κατακυλά πότε με τό κεφάλι, ποτε με την ράχη, ποτε με την κοιλίαν, έως ότου εύρέθη κάτω εις τό Ισόγειον με αστραπιαίαν ταχύτητα, με σχισμένα ένδύματα, και με πολυριθμούς μώλωπας— εύτυχώς όχι σοβαρούς.

Ο διαβολικός αυτός θόρυβος έκκαμιν όλον τό σπίτι άνω-κάτω. Άμέσως όλοι

εύρέθησαν εις τό ποδάρι, έδραζαν τα όπλα των, και προσέτρεξαν, σχεδόν όπως ήσαν από τόν ύπνον. Άλλοι έφθασαν έν βίβη τό πανταλόνι των, άλλα δέν έπρόφθασαν να φορέσουν και ύποδήματα' άλλοι έτυλίχθησαν άπλωδ' έν ασπυθόνι, και θά του; έπερισε δια φντισματα των άνδρειών Μαρών, των άρχαίων κατακτητών της Ισπανίας, άν ό όπλισμός των δέν ήτο πολύ νεώτερος.

Ο φρούραρχος ήτο γυμνόπους, με τά μυνικοπούκαμισα, άλλα έφορούσε τό κενός του και έπαλλε τό ξίφος του με τόσην άπάθειαν και σοβαρότητα, ως εάν εύρίσκετο έφιππος, έν μεγάλη στολή και έν τή μέσφ των στρατιωτών του.

Ο άγαθος Σάιν Ροκάντέν, έγερθείς τη βοήθεια του Πικπαρίγκου και του άχωρίστου συντρόφου του, του σιωπηλού Λαδουρέκου, άνεγνωρίσθη μετ' όλιγον ως ο δράστης του θορύβου, και έρωτηθείς τί συμβήνι, απήνησεν ότι σίφη ένόπλιον Ισπανών εισεχώρησαν από την στέγην και επέπεσαν κατά αυτού και κατά του Πολουάξου με σκοπόν να τους κτασφάξουν, δια να κάμουν κατόπι τό ίδιον και εις όλους τούς άνδρας του γαλλικού άποσπάματος!

(Έπειτα συνέχεται) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΑΘΕ
[Κατά τό γαλλικόν του Jacques Lemaire]

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

ΕΓΑ πέτρινον ήταδώνομασε μίαν φοράν τό Πανεπιστήμιον ο κ. Άριστοτέλης Κουρτίδης. Ίσως ακριβέστερον ήμπορούσε κανείς να το παραστήση μ' ένα μέγα έί της άργαίας ελληνικής γραφής' δηλαδή II. Η βίαίς του έί τούτου είναι ή πρόσφισ, ή μάλλον τό έμπρόσθιον μέρος του κτιρίου' ή άνω πλευρα σχηματίζει την όπισθίαν όψιν, ή μάλλον την όπισθίαν πτέρυγα' ή δέ κάθετος είναι τό μακρόν και στενόν οικοδόμημα, τό όποϊόν ένώνει ως γέφυρα τά δύο μέρη. Ένώσατε τώρα τά τέσσαρα άκρα των πλευρών του έί δια δύο λεπτών γραμμών, και θα έχετε δεξιά και άριστερά τας δύο μεγάλας αυλάς του κτιρίου, τας κυκλιδοφράκτους.

Άλλά τί δύναται να σας ειπή τό φυχρόν αυτό άρχιτεκτονικόν σχήμα περί της ωραιότητος και της μεγαλοπρεπειας του κτιρίου; Πρέπει να σταθή κανείς εις την άρχήν της όδοσ Κοραή και να κτυτάξη. Τότε μόνον θα έχη πλήρη την εί-

κόνα, την άνωτέραν πάσης περιγραφής. Από την πρασιναδα του προ του Πανεπιστημίου κυκλοτεροσς κηπεριού, ανακύπτουν αι μαρμαρίνας βαθμίδες της προσόψεως, αι δύο μεγάλαι στήλαι αι ύποδυστάζουσκι τό κομψόν άείωμα, έκατέρωθεν αυτών οι κίονες της στοας, και δια μέσου αυτών ή έρυθρά όψη του έσωτερικού τοίχου με την λαμπρώς έζωγραφημένην ζωφόρον. Πραχ την κλίμακά του κήπου, δεξιά, κάθηται μαρμαρίνος ο Κοραής, ο μέγιστος και σοφώτερος των διδασκάλων του Γένους' και ύψηλότερα, επί δύο βάθρων εις τά δύο άκρα της προσόψεως, ύψυοντι οι άνδριάντες του Ρήγα Φεραίου και του Περσιάρχου Γρηγορίου, των άθανάτων έθνομαρτύρων. Έν ωρολόγιον επί του αετώματος άγρυπνεί ως μονάρχιδος όρθαλμός, και υπεράνω αυτου, επί της στέγης, ύψυται ο κοντός της σημαίας. Και τίποτε άλλο. Αυτά είναι όλα τ' άπαρτίζοντα την πρόσφιν. Μεγάλη λιτότης γραμμών και χρωμάτων. Παντού σχεδόν βασιλευεί ή εύθεία έν όλη της τέσπλητη. Άλλά τί θαυμάσιον άποτέλεσμα! Όποία μεγαλοπρέπεια και σοβαρότης και κομψότης συνόλου! Όρισμένως εύρίσκειται τις προ του ωραιότερου, του σεμνοτέρου οικοδομήματος, τό όποϊόν έχον να επιδείξουν αι νεώτεροι Αθηναί. Φαντασθήτε ότι ή άμισος γεινίασις της Ακαδημίας, ένός κτιρίου έξόχως πλουσίου και στολισμένου, δέν έχει κενμίαν επίδρασιν επί του Πανεπιστημίου, δέν τό άδικεί διόλου. Άπεναντίας ή καλαισθητός και μεγαλοπρεπής του άπλότης αναδεικνύεται άκόμη περισσότερο' και έφ' όλης της περιοχής αυτό βασιλευεί, και θα βασιλευή όσον ύπαρχη ασθημα καλου και όφθαλμοί ικανοί να θαυμάζουν.

Τό θέαμα είναι προπάντων έξοχον κατά την ώραν της δύσεως του ήλιου. Συνήθως την ώραν αυτήν τό Πανεπιστήμιον είναι έρημον, διότι τά μαθήματα έχον τελειώση. Και την έρημίαν του, ή όποία και αύτη προσθέτει μεγαλειον, φωτίζουν άπαραμιλλως αι ροδόχρουσαι ακτίνες, αι γλυκαίαι και μελαγχολικαί. Και αι πρασιαί του κήπου προσλαμβάνουν άποχρώσεις βαθείας και μυστηριώδεις' μία χρυσή κόνις αίωρείται εις τό κενόν' τά μαρμαρα των στηλών και των αγαλμάτων χρυσίζου, ακτινοβολούν ή κορφύρα του έσωτερικού τοίχου αναλαμβάνει όλην της την δύναμιν, και αναλάμπουν τά χρώματα και τά χρυσώματα των είκόνων της ζωφόρου. Όπισθεν ύψυται κατακίτρινος ο Λυκαθητός, και πέραν ο Υμηττός μεταβάλλεται εις άπέραντον λειμώνα ίων. . . Ω! την στιγμήν έκίνηθη νομίζεις: ότι τό κτίριον άφυπνίζεται έκ του ληθάργου του και ζωντανεύει και θερμαίνεται, και έρυθριά, και λάμπει

και φλογίζει και φωτίζει. . . Η περιφημος όνομασία του ποιητου « φλογερδ καμίνι » τώρα του ταίριαζει θαυμάσια. Νομίζεις πραγματικώς ότι είναι ή έστια του φωτός, ή σκορπίζουσα τας ακτίνας της σοφίας από του κέντρου μέχρι των έσχατιών του Πανελληνίου.

Ω, πόσοι από τούς μικρούς φίλους, οι όποιοι με παρακολουθούν νεερώς αυτήν την στιγμήν, πόσοι δέν αναμένουν να δεχθών τας θείας αυτας ακτίνας! Διά πόσους τό κτίριον, τό όποϊόν έδοκίμασα σήμερα να περιγράψω, δέν αποταλεί τό ωραιότερον, τό γλυκύτερον όνειρον! Πόσοι δέν φαντάζονται ότι εισέρχονται ήδη εις αυτό με τόν ωραϊον τίτλον του φοιτητού, και περιφέρονται θαυμάζοντας υπό τό περιστύλιόν του, και διέρχονται την φλιάν του με καρδίαν πάλλουσαν από τας ιερωτέρας συγκινήσεις, και εισέρχονται εις τας αίθουσας και τά άμφιθέατρα των παραδόσεων, και λαμβάνουν θέσιν εις τά έδώλια με έκαιτοντάδας και χλιδάδας συναδέλφων των, από παράτων του έλληνισμού, και άκούουν μετά θρησκευτικής σιγής και καταύξεως την φωνήν γηραιού και σοφού διδασκάλου, εισάγοντος αυτούς εις τά μυστήρια της έπιστήμης!

Άλλ' έπιτρέπεται να εισέλθωμεν και τώρα ως άπλοι έπισκέπται και προσκυνητάι. Περιμερίνατε.

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]
(Συνέχεια της σελ. 69)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ.—Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΟΦΙΣ ΚΑΙ Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΚΙΝΑΥΝΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΑΡΔΟΥ.—ΥΠΝΟΣ ΟΛΘΕΡΙΟΣ.

— Και τώρα, τί μέλλει γενέσθαι; ήρώτησεν ο Γεράρδος, λύων την σιωπήν, την όποιαν έτήρουν οι ναυαγοί, άφ' ής στιγμής έξηφανίσθη ή λέμβος.

— Πρώτα πρέπει να κάμουμε συμβούλιο, απήνησεν ο Λεγκέν καθήμενος άνέτως επί της άμμου και καθαρίζων μίαν βανάνα, την όποιαν ήρχισε να τρώγη με πολλήν όρεξιν. Άν ένόησα καλά, ή γνώμη σας, κυρία Κοραλία, και ή δική σας, κύριε Γεράρδε, είναι να καταβούμε ες τό Τρανσβααλ, μήπως τυχόν και βρούμε εκεί τούς σεβαστούς γονείς σας' έτσι;

— Ναι, καλέ μου Λεγκέν' απήνησεν ή Κοραλία. Άν είναι άκόμη ζωντανοί, εκεί βέβαια θα έπιχειρήσουν να φθάσουν, και εκεί θα τους συναντήσωμεν.

— Α, είναι ζωντανοί! ειπεν ο Λεγκέν' όση γι' αυτό να μη έχετε καμμίαν άμφιβολία. Γιατί τάχα να μην έσώθησαν

κ' εκείναι όπως έσωθήκαμε και 'μες ; Κάπου θά τους έβγαλε κι' αυτούς τ'ο ρεϋμα, εκτός αν τους ήρε και τους έπηρε τ'ο άτμόπλοιο, πού είδαμε από μακριά.

— "Ας ελπίζωμεν, απήντησε στενάζουσα ή Κοραλία, και άς κάμωμεν ό,τι είνε δυνατόν διά να τους ευρωμεν. Και ό κύριος Βέμπερ εις τ'ο Τράνσβαλ έπήγαινε, ώτε εκεί θά διευθυνη τ'ώρα κ' εκείνος. "Ολοι διά το Τράνσβαλ είμεθα. Και σύ, Λεγκέν, αγαπητέ φίλε, πού μας συνώδευσες έως εδώ μόνον από κλωσύνην, πατεύω ότι δίν' έχεις κανένα λόγον να μας αφήσης.

— "Ω, αυτό έννοείται, κυρία Κοραλία. Είμαι όλος δικός σας. "Οπου θά πάτε, θά έλθω κ' εγώ.

— Τ'ο ζήτημα είνε τώρα, έξηκολούθησεν ή Κοραλία, άφ' ού ήγχαρίστησε διά μειδιάματος τόν αγαθόν ναύτην, — τ'ο ζήτημα είνε πώς θά φθάσωμεν . . . "Εγώ λέγω ότι πρέπει νακολουθήσωμεν τήν παραλίαν. Κατ' αυτόν τόν τρόπον δέν κινδυνεύομεν να χαθώμεν ήμπορεί μάλιστα να κινήσωμεν τήν προσοχήν κανένος πλοίου, ή να συναντηθώμεν και με άλλους ναυαγούς, οι όποιοι πιθανόν να ράξουν εδώ.

— Συμφωνώ, απήντησεν ό Λεγκέν, Δέν θά ήταν φρόνιμο να χωθώμε εις τ'ο έσωτερικόν ενός τόπου πού δέν τόν ξεύρομε καθόλου θά έπέφταμε μόνοι μας ες τ'ο στόμα τού λύκου.

— Πολύ σωστόν, ειπεν ό Γεράρδος, και άς έχω και πυξίδα. Λοιπόν ήκολούθησωμεν τήν παραλίαν' όλο και γιαλόγιαλό . . .

— Και κάθε βράδυ πού θά στεκόμεθα διά να κοιμηθώμε, νανάφτουμε μια μεγάλη φωτιά, πού να φαίνεται από μακριά σαν φάρος. Και αν κατά τύχην μας ιδή κανένα πλοιο . . .

— "Α, τί καλά ! άνέκραξεν ό Γεράρδος φαιδρώς, ρίπτων τόν σκοδρον του εις τόν άέρα. Λοιπόν τά είπαμεν ! σύμφωνοι ! Γιαλό γιαλό και ες τ'ο Τράνσβαλ !

— Μά . . . θά χωθώμε μέσα ες αυτά τά δένδρα ; ήρώτησεν ή Λίνα, ή όποια όλονέν εκύτταξεν έντρομος τήν πυκνήν και άγριαν θόχμην, ή όποια τούς περιέκλειεν ως τείχος.

— "Αλλά τί ήθελες, μικρό μου ; ειπεν ό Λεγκέν γελών να βρούμε εσαυτή τήν έρημιά τούς δρόμους τού Πχριστιού ;

— Και τά λεοντάρια ; . . . αι τίγρεις ; . . . τά φείδια ; . . . έπιθύρυσεν ή Λίνα με γουρλωμένα μάτια.

— "Ε, όσω για λεοντάρια και για φείδια, μπορεί να συναντούμε κάπου-κάπου κανένα' αλλά όχι τίγρεις, γιατί δέν υπάρχουν πολλές ες τήν "Αφρική' αλήθεια, Κοραλία ;

— Ναί' νομίζω ότι αι τίγρεις είνε άφθονοι εις τας "Ινδίας, άπεκρίθη ή νεάνις. "Αλλά τί τα θέλεις, Λίνα μου, παν-

τού είνε κίνδυνος ! Μήπως κ' εδώ σαν θέλουν δέν έρχονται τά λεοντάρια ;

— "Ακους εκεί ! ειπεν ή Μαργαρόνα. Και πού είνε ή πόρτες μας, για να τες κλείσωμε ; . . .

— "Θά προσέχουμε εκεί πού θά περπατούμε, αυτό είνε ! ειπεν ό Λεγκέν. "Ας ίδουμα τώρα τί όπλα έχομε. "Εγώ έχω τ'ο μαχαίρι μου, έξηκολούθησε, δείξας μάχαιραν με τριγωνικήν λεπίδα, τήν δερματινήν θήκην τής όποιας είχε περάσει υπό τήν έρυθράν του ζώνην. "Εχω ακόμη και ένα τοικουράκι με λουριά' τ'ο άρπαξα τήν ώρα πού ό πλοίαρχος έδωσε διαταγή να πιάσωμε τες βάρκες . . . Και ή τσέπες μου . . . άς ίδουμα τί έχομε . . . να ένα τ'ο ρ-μ που σ'ό ν. να ένα μανδηλι, να μια δακτυλήθρα, κλωστή και βελόνες, (γελάτε ε ; ό Λεγκέν να ράπτη σαν γυναίκα' αλλά ες τή θάλασσα, παιδιά μου, όλα γίνονται.) Λοιπόν έχομε και λέμε : μια, δύο, τρεις, τέσσερες δεκάρες . . . ένα πεντάπραγκο . . . ένα άπράγκο (άχ ! κριμά να μην ήταν ναπολεόν !) μια κηπουσκούλα . . . ή ύσκα μου . . . τά σακμάκια μου . . . "Α, να πάρη ή όργή ! . . . "Εξέλασα τήν πίπα μου ! . . . μια πίπα πού τήν είχα πέντε χρόνια ! . . . Μά πώς τ'ο έπαθα τέτοιο πράγμα ;

— "Εννοια σου, Λεγκέν, και ό Γεράρδος είνε πολύ επιτήδειος . . . θά σου φτιάσω μια άλλη ! ειπεν ή Κοραλία.

— Τι λέτε, κυρία Κοραλία ; Γίνεσαι έτσι εύλογα μια πίπα ; Δέν ξέρετε από τέτοια πράγματα και να με συμπάθετε ! . . . Και να συλλογίζωμαι πώς αυτή τή στιγμή μου τήν κηνίζει κανένας καρχαρίας ! . . . "Α, μά εγώ πρέπει να έχω τα μολύβια μου για να χάσω τήν πίπα μου !

— Και όμως εγώ θά σου φτιάσω μια πίπα, ειπεν ό Γεράρδος. Τώρα να ίδουμα και τή δική μου περιουσία : Πρώτον και κύριον έχω τήν πυξίδα μου. "Επειτα τ'ο ώραίο ρεβολβέρκι, μ' έξη φωτιές, πού μου έχάρισεν ό "Ερρίκος τήν ήμεραν πού έβαρκαρισθήκαμε. "Εχω ακόμη τ'ο ώρολόγι μου, ένα δεκάπραγκο χρυσό, ένα κουτί σπέρτα, τ'ο μανδηλι μου, τ'ο σουγιό μου . . . και π λ ε ο ν ο ύ.

Τ'ο δυστύχημα είνε πού δέν έχω άλλα φυσέκια για τ'ο ρεβόλβερ !

— "Εγώ, ειπεν ή Μαργαρόνα, έχω τ'ο φαλλίδι μου, ένα μαχαίρακι τής τσίπης, ένα κουτάκι με τά χρειαζόμενα τού ραψίματος, όπως ό κύριος Λεγκέν, τ'ο πουγγί μου, και ένα . . . δύο . . . τρία μανδηλία (συνειθίζω πάντα να πέρνω περισσότερα.) "Ετελείωτα.

— "Εγώ, ειπεν ή Κοραλία, έχω τ'ο ώρολόγι μου, τ'ο χρυσό πουγγάκι μου μ' ένα είκοσάπραγκο μέσα, ένα κτενάκι, μια βουρτσίτσα, και μια λιμα για τά νύχια μέσα ες αυτό τ'ο κουτάκι. Με αυτά,

δείξα σοι ό Θεός, δέν θά φρινώμεθα όλως-όλάου σαν άγριοι . . . "Εχω ακόμη τ'ο μανδηλι μου, τά γάντια μου, και τίποτε άλλο.

— Και εγώ δέν έχω τίποτε άλλο, ξεχωρα από τ'ο έπανωφόρι σας, κυρία Κοραλία ! ειπεν ή Λίνα, έντροπομένη διά τήν γυμνότητά της.

— Και πρέπει να τον σηκώσωμεν από πίσω αυτόν τόν μανδυάν, γιατί ή μεγαλοπρεπής ούρά του θά κακοπάθη μέσα εις αυτά τ' αγκάθια ! ειπεν ό Γεράρδος γελών. Για φαντάσου, Λίνα, αν μια τέτοια σούρα έσκαρφάλωνεν από τήν ούρά σου και έφθανεν ως τ'ο κεφάλι σου !

Και έδειξε μίαν θαυμασίαν ούραν, χρώματος σμαράγδου, μήκους είκοσι εκταστομέτριον τουλάχιστον, ή όποια εκύτταξε τούς ξένους με τούς πορφυρούς ως ρουβίνια οφθαλμούς της. Η Λίνα εξέδραξεν όξειαν κραυγήν και όπισθοχώρησεν' αλλά τότε επάτησε μίαν γιγαντιαίαν άράχνην, με κίτρινα σείγματα ως λεοκράδελως, ή όποια έφυγε τριπλοκαλλιάζουσα, εν ε Κοραλία, όχι όλιγώτερον τρομαγμένη, επήδη προς τά όπισω, έβάλλουσα και αυτή κραυγάς τρόμου. "Ο Γεράρδος και ό Λεγκέν έγελούσθη με τήν καρδιάν των. Η δέ Μαργαρόνα, άφ' ού έσταυροκοπήθη άρκετά, έτράβηξε πλησίον της τήν Λίναν, και ήρχισε να ράπτη με χονδρές βελόνες ένα πλατύ στρήσωμα γύρω-γύρω εις τόν μανδυάν, ή όποια κατ' αυτόν τόν τρόπον έγινε βραχύτερος και καταλληλότερος διά τήν μικράν.

— "Αλλά είνε και ξυπόλυτη ! ειπε μετά συμπαιθείας ή Κοραλία. Πώς θά μπόρσχη να περιπατήση μέσα ες τέτοια αγκάθια ;

— "Αλήθεια, δέν θά καλοπεράση, ειπεν ό Λεγκέν. "Αφήνω δέ πού μπορεί να τήν διαγιάση και κανένα φείδι . . .

— "Εγώ τής δίδω τες γκ έ τ ρ ε ς μου ! άνέκραξεν ό Γεράρδος, ή όποια έφορούσε πραγματικώς ώρκιας δερματινας σφυριδας, άνωθεν των στερεών του υποδημάτων.

— Δίν' θά της κάμουν, και ούτε θά της προφυλάτουν τά πόδια, ειπεν ό Λεγκέν. "Αφήσε με να τα διορθώσω εγώ.

Και ήρχισε να συνάξη μεγάλα φύλλα ήμισήρα, χονδρά και στερεά, τά όποια έστρωναν άφθονα τ'ο έδαφος, και με αυτά έσχημάτισε δύο ισχυρά κατώματα, (π ά τ ο υ ς) τά όποια έδωσαν ως τ σ α ρ ο ύ χ ι α υπό τά πέλματα τής μικρής, μεταχειρισθείς ως σχοινία βούρλα και άλλα τοιαύτης φύσεως φυτά. "Εν τώ μεταξή ή Μαργαρόνα έκοψε τ'ο περισσεύον μέρος τού έπανωφορίου και με τ'ο χονδρόν εκείνο υφάσμα κατεσκεύασε ζεύγος σφυριδών, και τας προσήρμωσε περι τά σφυρά τής Λίνας, ή όποια διεσκέδαζε

πολύ με τήν πρωτότυπον αυτήν υπόδυσιν. — Λαμπρά ! ειπεν ό Λεγκέν κατευχαριστημένος. Τώρα δέν φοβάσαι τίποτα ! "Αλήθεια, Λίνα ;

— "Αλήθεια. Και ξεύρετε, δέν με στενεύουν καθόλου αυτά τά παπούτσια . . .

— Και άμα χαλάσουν, άμέσως θά σου αγοράσω άλλο ζευγάρι. Φθόνεικ, βλέπεις, παιδί μου. Λοιπόν, ελοι έτοιμοι ;

— "Ολοι !

— "Εμπρός !

Πρην εισχωρήσουν υπό τόν σκιερόν θόλον των δένδρων, ή όποιας ύψυτα τριγύρω των, οι ναυαγοί έστράφησαν και έρριψαν ύστατον και παρατεταμένον βλέμμα προς τόν "Ολεανόν, ή όποιας εξετείετο άχανής και γαληνιασός, ως σωρός σκαφείρων άπέραντος. Τι έκρυπτεν εκείνο τ'ο δάσος ; Τι τοις έπεφύλασσον οι μυστηριώδεις του μυχού ; "Εφαντάζοντο πυρίνους οφθαλμούς ενεδραύοντας όπισθεν των θάμνων, και όφεις κελωρίδους έλισσομένους περι τούς κορμούς. Τ'ο παράξενον εκείνο τροπικόν άρωμα, τ'ο όποιον καθίστα τόν καύσωνν πλέον δυσφύρητον, ή ψίθυρος των άπείρων άγνωστων έντόμων, τ'ο μελαγχολικόν και μονότονον τιτύβισμα των πολυχρόνων πτηνών, τ'ο όποιον δέν ώμοιάζε διόλου με τ'ο γλυκύ κελάδημα των πτηνών τής "Ευρώπης, — τά πάντα είχαν μίαν παράδοξον, άγριαν όψιν, ή όποια ήτο ικανή να προξενήση μελαγχολίαν και εις ταξειδιώτας, υπό καλλιτέρους όρους ταξειδεύοντας ! . . .

("Επεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

Α'.

"Η χαραυγή ροδόχρυση προβάλλει, στολή ολοπράσινη φορούν οι κάμποι, χαρμόσυνο τραγούδι ή κόμος ψάλλει και τ'ο άστρο τής ζωής ες τ'ο ύψη λάμπει.

Και πλάι ες τόν ποταμό τής Βαβυλωνος, πού ή εύσπλαγχνία κλαίει-άγνη παρθένα μέσ' ες τήν κοιλάδα βλέπει τουκλαυθμώνος νάνθουνε Εάφνου κρινα μυρωμένα.

Και οι ούρανοι άνοίγουν φλογισμένοι και σιωπούν οι πόντοι και τά όρη, κέν' άσπρο περιστέρι καταβαίνει και λέει ες τήν πεντάραφνη τήν κόρη :

— "Ω εσύ, άθάψα ψυχή και άπελπισμένη, τήν προσευχή σου ειπές και ή ώρα φθάνει ες τόν Γολγοθά' ό Θεάνθρωπος προσμένει, τής δόξας να σου δώση τ'ο στεφάνι.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΑΝΣ

'ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ.

"Αφ' ού ή Μικές έβαλεν εις τήν τσέπην του όλα τά λεπτά τού Φασουλάκη, έσεκίνησαν και οι δύο για τ'ο Μεγάλο Πανηγύρι.

"Από τ'ο Σχολείον ως τήν πλατεία πού εγίνετο τ'ο περίφημο αυτό Πανηγύρι, ή απόστασις ήταν μεγάλη και τά παιδιά θά έπεινούσαν εις τόν δρόμον χωρίς άλλο. Ευτυχώς τ'ο καλαθάκι τού Φασουλάκη είνε γεμάτο από φαγώσιμα — ψωμί, τυρί, σύκα και καρύδια, ένα σωρό πράγματα, πού τού τα είχε βάλη ή μητέρα του για να προγευματίση τ'ο μεσημέρι εις τ'ο Σχολείο.

"Εφθασαν εις ένα δημόσιον κήπον, και έμύθησαν μέσα να καθήσουν όλίγον εις ένα μπάγκο και να ξεκουρασθούν. (μολονότι δέν ήσαν και πολύ κουρασμένοι.)

— Τρώμε ; επρότεινεν ή Μικές.

— Τρώμε, ειπεν ή Φασουλάκης.

Σε λίγη ώρα δέν έμεινεν ούτε ψίχουλο μέσα ες τ'ο καλαθάκι.

— Δέν πειράζει ! τώρα τ'ο καλαθάκι θά είνε ελαφρότερο ! ειπεν ή Μικές.

— "Αλήθεια, θά είνε ελαφρότερο ! ειπε και ή ανόητος Φασουλάκης, πού ήταν πάντα με τή γνώμη τού φίλου του Μικέ, διότι δέν έκαμνε τόν κόπον να σκεφθ ή μόνος του και να σχηματίση γνώμην δικήν του.

Τέλος πάντων εφθασαν ες τ'ο Μεγάλο Πανηγύρι.

Τί ώραία πού είνε !

Πρώτα-πρώτα οι δύο φίλοι πλησιάζουν μίαν εξέδραν με εύλινα κάγκελα, όπου παίζει μουσική.

"Ενα εύμορφο κορίτσι με παράξενη φορεσιά, σαν άποκρηάτικη, κτυπά με τ'ο ένα χέρι τή γρανκάσα και με τ'ο άλλο τά χάλκινα πιάτα. Μά τι δυνατά πού τά κτυπά ! Νομίζεις πού θά τά σπάση !

"Ενας άλλος μουσικός φυσά τ'ο κορνέτο του κ' ένας άλλος κοντά του παίζει άλλο παράξενον όργανο, πού ούτε ή Φασουλάκης ξεύρει πώς τ'ο λέγουν, ούτε και εγώ . . .

Και των δυο αυτών μουσικών τά μάγουλα λές και θά σκάσουν σαν φυσικές λαστιχένιες τ'όσω πολύ φυσούν.

"Ολοι οι Φασουλάκιδες τής γειτονείας είνε μαζευμένοι εκεί τριγύρω και όκούουν με τόσα αυτιά τή μουσική συναυλία.

"Ο Φασουλάκης όμως βουλώνει τά δικά του, γιατί τόν ξεκουφαίνουν οι φοβεροί εκείνοι κρότοι, — εν ώ ή φίλος του Μικές φεύγει και ακόμη φεύγει.

Πού επήγγαν και τί είδαν ύστερα, θά σας τα πώ μεθαύριο.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Μικρό-μικρό ναυτόπουλο
[τή μάνα του άφρινε]
Και σε καίκι μπαίνει,
Κ' έκεινη πικραμένη
Φιλιά θερμά κι' άμείρητα
[μέ κλάματα του δίνει.]
— «Δός μου, μανούλα, την εύχη
[μαζί με τα φιλιά σου,
Νά μη σου λείπω αιώνια,
Σε λίγα πάλι χρόνια
Μεγάλος, πλούσιος πλοίαρχος
[νάρθω 'στην άγκαλιά σου]
— «Σύρε, χρυσό άγγελάκι μου,
[σάν πρέπει να μ' άφισες
Μονάχα μίαν εύχη μου;
'Αχι! βλή την ψυχή μου
Παίρνεις μαζί νεκρή θά 'ω,
[ώσ που να μου γυρίσης».
Μά δέν της γύρισε ποτέ·
[κοιμάται, όχι 'στό χώμα,
'Σ ύγρo μεγάλο μνήμα,
'Σ τής θάλασσας τό κύμα,
Κ' ή μάνα του ή άμοιρη
[τό περιμένει ακόμα.
N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΤΑ ΠΑΝΤΟΥΦΛΑΚΙΑ ΤΗΣ ΣΤΑΧΤΟΠΕΠΕΛΗΣ

«Ολοι ξεύρουμε τό ώραίο παραμύθι
της σταχτοπέπελης. «Ολοι, και πρό
πάντων όλοι, την αγαπούμε την αγαθήν
και φιλόστοργην σταχτοπέπελην, την ό-
ποίαν έκαμε τόση εύτυχημένη ή εύχη
της μανούλας της.
«Ολοι ξεύρουμε για τα μικρά παν-
τουφλάκια της, τα μαργαριταροκεντημέ-
να και όλόχρυσα, και μόνο που δέν
ξεύρουμε σε ποιά μουσειό είνε έκτεθειμέ-
να, για να πάμε και να τα καμαρώσουμε.
'Εγώ θα σάς πω τί απέγιναν.
Μου διηγήθη την ιστορία ή καλή
νεράιδα που έσυμπόνεσε τή σταχτοπέ-
πελη, και θα σάς τα διηγηθώ όλα όλα
με τον ίδιον πόνο που έδοκίμασε ή νε-
ραίδα όταν μου τα διηγήθηκε, με τον
ίδιο πόνο που έννοιωσα κ' εγώ, όταν
τά άκουσα.
* *
'Η σταχτοπέπελη έγινε μητερίτσα και
άπέκτησεν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι,
που το ελάτρευε τό βασιλόπουλο ό πα-
τέρας του, και που τό έπαραχάιδεψαν
όλοι.
'Εγινε λίγο λίγο μιά στραβοχαϊδε-
μένη, και ενώ όλοι την αγαπούσαν με
λατρεία, αντί κ' έκεινη να τους αντα-
γαπή, άρχισε ν' αγαπά τον εαυτόν της.
'Ενόμιζε πως όλοι έπρεπε (ήταν
χρέος τους) να την αγαπούν, και ότι έ-
κείνη είχε δικαίωμα να προστάζη και να
μην υπακούη σε κανένα.
Μά ή σταχτοπέπελη τυφλωμένη από

την αγάπην και από την αγαθότητα της,
ένόμιζε πως έτσι είνε όλα τα παιδιά, και
άφρινε ή ήλικία να ξεριζώση κακίες,
που έκεινη μόνον τες ώριμάζε.
* *
Μιά μέρα ή κόρη έμπήκε μέσα 'στο
δωμάτιον της μητέρας της και είδεν α-
νάμεσα 'στα χίλια φυλακτά της τα πο-
λύτιμα, και τα χρυσά παντουφλάκια που
της έφεραν την εύτυχία και δέν τα εξα-
νκρόρεσε πειά από σεβασμό.
'Η στραβοχαϊδεμένη τα δοκίμασε και
είδε πως τα μικροσκοπικά παντουφλάκια
της ήρχοντο θυμιάζατ' και συλλογι-
σθηκε πως αν ζούσε σ' εκείνη την ά-
χαρην εποχήν, που δέν ευρίθηναν παρ-
μοια πόδια, εξακνιτοσε θά κέρδιζε εκείνη.
Κιτόπι θέλησε να τα φορέση, όχι πειά
για δοκιμή, αλλά έτσι για επίδειξη,
και συλλογίσθηκε να χτυπήση λιγάκι
τά πόδια της και να νικήση την αντί-
στασι που θα ζειχνεσε πιθανοτατα ή μη-
τέρα της για μιά τέτοια ιεροσυλία.
Κατόπιν ήρε και τό κτύπημα τών
ποδριών περιττόν όλωδιόλου.
'Απεράσιεσ ενά τα φορέση άρώτηχτα
και να πάγη ως 'στης θείας της, για να
ίδη ή εξαδέλφη της τα περιήρημα παν-
τουφλάκια και να ζηλέψη.
'Επειδή έτρωγε, έπινε, περιπατούσε,
ντόνουνταν, για να ζηλέψη ό κόσμος.
* *
'Επιασε δυνατή βροχή, όταν βγήκε ή
στραβοχαϊδευμένη, κρυφά απ' όλους, 'στο
δρόμο.
'Η στραβοχαϊδεμένη περιπατούσε
'στην άρχην προσεκτικά προσεκτικά,
πέτρα σε πέτρα, για να μη λερώση τα
παντουφλάκια. «Οχι από σεβασμό, αλλά
για να μην τα ιδούη ή θεία και ή εξα-
δέλφη λασπωμένα και δέν ζηλέψουν όση
έπρεπε.
Κατόπι κάποιος άπρόσεκτος την έ-
σπρωξε και ή στραβοχαϊδεμένη έπεσε
κατά γής και τα όλόχρυσα παντουφλά-
κια έλασπόθησαν. 'Η στραβοχαϊδεμένη
άγριοκλύταξε τον άπρόσεκτον, του είπε
κάμποσα πικρά λόγια και του έδωκε να
καταλάβη ότι τα παντουφλάκια που έ-
γεινεν αίτία να λασπωθούη, ήσαν τα έ-
ξακουσμένα παντουφλάκια της σταχτο-
πέπελης.
'Ο άπρόσεκτος γύρισε, τα είδε, έγέ-
λασε και έτράβηξε τον δρόμον του 'σάν
νά έλεγε ή άδιαφορία του : «ποιών τα
πουλάς αυτά; εκείνα τα παντουφλά-
κια δέν τα φοροούν 'στους δρόμους, με
τέτοιον καιρόν μάλιστα. Από έμένα πε-
ριμένεις να τα σεβάσθω άφου δέν τα έ-
σεβάσθηκες. έσύ;»
* *
'Η στραβοχαϊδεμένη άρχισε να κλαίη,
γιατί θυμήθηκε πως θά την μάλωνεν ή
μητέρα της (καθόλου δέν συλλογίσθη-
κεν όμως πως θά την έπικραίε, πως

έτσι κατέστρεψε τό κειμήλιόν της, μα
καθόλου!)
Κατόπιν έγέλασε. Συλλογίσθηκε την
άπάντησι την πεισματική που θα έδι-
δε, και επειδή ήταν πολύ εύχαρι-
στημένη όταν έστενοχωρούσε τους άλ-
λους, άρχισε τώρα να περιπατή γρή-
γορα-γρήγορα και άπρόσεχτα, και εις τό
τέλος εύρισκε μίαν παράξενην ευχαρί-
στησιν να πατή όπου υπήρχαν περισσό-
τερες λάσπες, και να παίζη με τα θολά
του δρόμου νερά.
Μία 'στην τρελλήν αυτή χαρά ξέ-
χασε και τους δρόμους; και την ώρα.
Κι νύκτωσε. Τα παντουφλάκια εβάρυ-
νεν τώρα από τό νερό και από την λά-
σπη, και ενώ ισκόπευε να κινήση την
ζηλεία κ' εκείνα, τα έβγαλε με ανα-
κούφισι και τα έφριψεν εις τον δρόμο·
και περιπατούσε ξυπόλυτη, ως που τη-
ήυρεν ένα υπηρέτης του πατέρα της
και την έφερε πίσω 'στο παλάτι αναί-
σθητη και παγωμένη.
* *
'Αδικα άγρύπνησεν ή σταχτοπέπελη
'στο προσκέφαλο του παιδιού της· οι
γυαίροι και ή μάγισσες τό άπελπίσαν.
Θά πεθάνη.
Τότε εκείνο μέσ' 'στον πυρετό της
αγωνίας φίλησε τό χέρι της μητερίτσας
του και διηγήθηκε την ιστορίαν τών
παντουφλών. 'Επρεξε 'σάν τρελλή ή
σταχτοπέπελη και είδε την βελουδένια
θήκη αδειανή· έπρεξεν υστερα και 'στο
παιδί της και είδε την ώραία θήκη με
τό όλόχρυσο κεφαλάκι αδειανή.
'Η ψυχή είχε πετάξη, τό πεντάμορφο
κοριτσάκι χαμογελούσεν άγγελικά.
— «Αχ! έλεγε και μαυρολογούσεν ή
δυστυχημένη σταχτοπέπελη· ούτε τα
παντουφλάκια ήξευρα να φυλάξω, ούτε
τό παιδάκι μου να κλοαναθρέψω. 'Εγώ
σε σκότωσα, κόρη μου, εγώ σε σκότωσα.
'Η νεράιδα που τα διηγήθηκεν αυτά
με πόνο, λέγει πως άποφάσισε να κάμη
συμβούλιο με άλλες νεραίδες για να-
ναστήσουν τό κοριτσάκι. Μά τα παντου-
φλάκια τα πάτησαν τόσο πολλοί, που
χάθηκαν πειά 'γι' αυτό σε κανένα μου-
σειό, ούτε σε κανένα θησαυροφυλάκιο
δέν τα είδε ποτέ κανείς.
ΔΑΒΕΛΑΝΑΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Μή ποτέ σου αναβάλησ
σάν άποφάσισης τι,
που ή ανάγκη πάπαιτεί
επειδή, μην άμφιδάλλης,
θέ να χάνης τον καιρό,
που όλο φεύγει σάν νερό. . .
κ' εκατόν χρονών, αν γίνης.
τόσος-δά μι κρδς θά μείνης!
I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Σκοπός : Μόλις έγγραφούν διά τού Σε-
παθώματος 2,000 νέοι συνδρομηταί διά τό
1899. Άμέσως τό φυλλάδιον της ελαπαλά-
σεως θύτήθη κατά 4 άκόμη σελίδας και
θα εκδίδεται καθ' εβδομάδα δωδεκάσελι-
δον με την ίδίαν συνδρομήν.
[E] Είς πάντα ξεσπαθώνοντα, έκτός του
Δώρου, άπονέμονται και τόσα Έβσημα, όσοι
είνε οι ύπ' αυτού έγγραφέντες συνδρομηταί

ΣΤ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

'Εξεσπάθωσαν και ένεγράψαν νέους συνδρο-
μητάς και οι έξης : Πέτρος Νικ. Μάνσης (1),
Μαργώ I. Γεωργιάδου (1), Διάκτων 'Ασθήρ
(1), Πλησιφής Σελήνη (1), Κόνη της Βερε-
νίκης (1), Άιλίκα 'Ασπασκοπούλου (1), 'Αρ-
χηγός τών 'Ιερολοχιτών (1), Μικρός Τραπεζι-
στής (1), Χαράλαμπος Πιτσιάς (2), Νέστορ
Κ. Βαλιζής (1), 'Αγαθονίκη Μ. Α. Γκιών (1),
Γουλιέλμος Τέλλος (1), Γεώργιος Έβσε. Κυ-
ριακόπουλος (1), Χρυσόστομος Κανάκης (2),
Σύλλογος Κωνσταντινουπόλεως «Ουάνοια» (2),
Φρύσιον της Κερκυράς (3), Δάκτωρ Π. Πα-
παγεωργίου (1), Θεραπειάτις τών Μουσών (4),
Σωτήριος I. Φώκος (1), 'Εργάνη 'Αθηνά (1),
Καλλιόπη 'Αθ. Στελιοπούλου (2), Παναγιώτης
Σαουσόπουλος (2), Δημήτριος Γ. Σκουζέ (1),
'Ανδρομάχη Ε. Βρατσού (1), Πολυδεύκης I.
Ενάντης (1), Εύβαλία Τσακλή (1), Βασιλειάδα
Μαργώ (1), Μικρός Σύλλογος Βώλου, διά του
Φλοβανάτου (1), Μούσα της 'Αστρονομίας (1),
Μαρία Ν. Λεβίδου (1), Τάνταλος (1).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψης του Δόν Κολοκώθα Πάτερα πρό της
εξέδρας της όδοι Κοραή;
— «Αν σπάσουν αυτά τό πάτερα, θά σκά-
σουν όσοι είνε επάνω σάν κολοκώθα!
Βεσάλη υπό του Δόν Κολοκώθα Πάτερα

'Ο διδάσκαλος : — Πώς; δέν έμαθες ούτε
σήμερον την Γεωγραφίαν σου;
'Ο Μασθητής : — Καλλίτερα, δάσκαλε, να
περιμένουμε άλλες ημέρες άκόμη, γιατί'ό μπαρ-
πάς έλεγε πως διε κατ' αυτιάς ό Χάρτης της
Ευρώπης θά μεταβληθί.
Βεσάλη υπό του 'Ελίνας Γρ Οικονομίδου [E]

Νηπειάκος Διάλογος :
— 'Ελέντισα, γιατί ροχαλίζεις ό παππούς όταν
κοιμάται;
— Νά, για νακούμε πως κοιμάται και να
κάνουμε πρόνοια.
Βεσάλη υπό του Φύλλου Τριανταφύλλου

— Πώς το λένε λαϊκόν τό παιδί που θά βχ-
πίσουμε; έρωτά ό μικρός Τάκης την μητέ-
ρα του.
Βεσάλη υπό του Φηγ-Μου-Αη [E]

— Καλέ μαμά, δέν μαγειρεύεις μίτ' κότε
σήμερα;
— Μά, παιδί μου, είνε σαρκωστή.
— 'Ε, και δέν την μαγειρεύεις με λαδάκι;
Βεσάλη υπό της Δευκοσίας της Κόρηου

ΔΙΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

Η ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΓΟΡΑΙΟΥ

Δι' 'Απόκρισιν εν 'Αθήναις.

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ;

Βλέπετε αυτήν την Μαγικήν Εικόνα; Μου την
έστειλεν ένας αγαπητός μου φίλος, ό Γορ-
αίος [ΕΕΕ] και είνε έργον τών χειρών του. 'Ός
έργον λοιπόν άρχαρίου αμαγικού ζωγράφου την
δημοσιεύω, τό όποιον έχει μόν και έλλείψεις,
άλλά έχει και την τέχνην του, ως θά έννοήσατε
και σεις μετ' άλλον, διότι σάς προσδοκώ, ότι
δέν θα εύρατε πολύ εύκολα τον Καρνάβαλον. . .

Μου άρέσουν οι έντεναις επιστολαί· αλλά
καμμίαν φερών μου άρέσουν και οι σύντομοι, όταν
λέγουν πολλά με την συντομίαν των. 'Ιβου κ χ.
ή λακωνικώτατη επιστολή του Χαλασμού Λι-
γίου [E] : «Αγαπητή μου Διάπλασις. Σάς άπο-
στέλλω την έκ του Γαλλικού μεταφρασσί μου.
Σας ζητώ συγγνώμη διότι τόσο καιρόν δέν σας
έγραφα. Σας έσωκλείω δέ την συνδρομήν μου
διά τό τρίτον έτος. Δι' έρεταιναι καινοτομία σας
ώραϊότατα. Τό Δικαστήριον της Διαπλάσεως
μου προκένει συγγνώμη. Σας άσπάζομαι. — Δέν
έχει την χάριν της και αυτή;
'Ας άκούσωμεν τώρα τά κατά και τό ύπέρ
της προέσεως του 'Αρχιζέλιανου περί του Με-
λανος Σήματος [M] ή του Μαυροσήμου, δ-
πως θυμάται αυτό ωραϊότατα ή Τελευταία Γε-
λιών [EE], ή όποία και τό παραδέχεται, διότι
έίκει, λέγει, κάπου κάπου και ή τιμωρία (μο-
λονότι δέν θά ήθελε να τα βλέψη σγυρά κλησίον
του δούματός της) — ή Ναυτοπούλα έπιδόκι-
μάζει επίσης την πρότασιν, προσθέτει δέ ότι δέν
φοβείται διόλου τό Μαυροσήμα, διότι αυτή ή
εξόρις, διε ανταποθίδει άμέσως τά Μ. Μυστι-
κά, διε γράφει εις ξεχωριστόν χαρτί τά πρds
δημοσιεύειν στελλόμενα, και διε μεθ' όλας τας
προσπαθείας του Ναυάρχου της Βαρέλλας
διά να πείσθ τον κόσμο περί του έναντίου,
ούδέποτε σέλλει ξεναδημοσιευμένα πράγματα.
'Εκτός, λέγει, αν άποφάσισω να τιμωρώ την
φλυαρία ν, την περιέργειαν και τες κουταμάρες. . .
τότε . . . — τό Μπουμπονιγιόμο Μπαλό δι-
χεται και συγχάριε τό 'Αρχιζέλιανον — τό
'Ιόνιον Πέλαγος επίσης (μου καταγγέλλει
μάλιστα και ένα φίλον μου, άξιον τρών [M]
κατά την γνώμην του, ό όποός μου έστειλεν
έν Παϊδικόν Πνεύμα ξεναδημοσιευμένον εις πα-
λαιόν μου τόμον) — την ίδίαν καταγγέλλαν μου
κάνει και ή Κερκυραϊκή Νύξ, με την διαφο-
ράν διε αυτή θέλει να του γράψω τέσσαρα [M] —
δ Γουλιέλμος Τέλλος είνε φοβερά έναγχιός
των [M] τά θεωρεί όλωδιόλου περιτά·— άπε-
ναντίας τό Πηγηρόν της 'Ερήμης θά εύρισκει
ανάγκαιότατα — επίσης και ό Δ. Π. Αρίβας,
διότι, λέγει, είνε κάτι τό όποιον θά ποιήση την
'Αλληλογραφίαν και συγχρόνως καλλά σφάλ-
ματα θά διορθώη — απεναντίας ό 'Ασθήρ τ'
βέγα δέν τα εύρίσκει εισακτέα δια πολλούς
λόγους (εκ τών όποίων όμως δέν μαντεύω να-
νένα)·—δ Λευκάστερος 'Αγγελος [E] είνε τό-
σον ένθουσιασμένος με τό 'Αρχιζέλιανον, ώ-
στε αν έλάμβανε ποτέ κανέν ευσχημον, εύχαρί-
στας θά το παρεχόριε εις τό 'Αρχιζέλιανον,

διε να του σβυσθί τό [M] τό όποιον έλαβε
προχθές (μα γίνεται αυτό;) — Και σταματώ
σήμερα ως εδώ, διότι είμαι άλλην άδιάθετη
και δέν εμπορώ να ξεκαλουδήσω την άνάγκη-
σιν των επιστολών. Θά παρακαλέσω μάλιστα
τους φίλους μου να μη δυσαρεστηθούη, αν δέν
άπαντώ διόλου εις τας επιστολάς των, ή αν ά-
παντώ πολύ σύντομος.
'Εβρίστε 'Αμαρτωλέ, ουδέν κακόν άμικτον
καλού. 'Εβήσσε;
Τό ψευδώνυμον 'Ελλιποπόρος, τό όποιον
ζητεί ό φίλος μου I. Γ. Κωνσταντινούδης,
δέν είνε ελευθέριον. 'Όστε τον παρακαλώ να εκ-
λέξη κανέν άλλο.
'Ελληνική θάλασσα, τά 3 τομιάδια του
Παιδικού Πνεύματος καθιερώθησαν δια τους
βραβευόμενους από πρώτος, ου δε έβραβεύθησ
πέρσι. Μετ' άλλας ημέρας θά δημοσιευθί τό
πρόγραμμα των έορτών της Εικοσαετηρίδος.
'Ο κ. Φαίδων, Σαμιακή Σημιαία, σε υπε-
ρευχαρισεί δια την ένθουσιώδη επιστολήν σου.
Τάνταλε, μ' έρωτάς περί πραγμάτων τά
όποία είνε πολλάκις, και σου συνιστώ νάναγι-
νώσκης με προσοχήν την 'Αλληλογραφίαν. 'Η
άδελφή σου εμπορεί να μου γράψη ή ίδια.
Βελτίσιος μεγάλη εις όλα, Πηγηρόν της 'Ε-
ρήμης. Δι' 'Ασκήσεις σου άκακιοπλείστον είνε
καλαί και δημοσιεύσιμοι. Μη δέν τό βλέπεις . . .
Εμπορείς να στείλεις αυτόγραφον διά του Γρα-
φέλιου μου.
Σε συγγαίρω, Καρδερίνα [E], που έγινες νο-
νά, και εύχομαι να σου ζήση ή χαριτωμένης βα-
πτιστικής. Πιστεύω να μην έχης παράπονον κατά
του δαυτουχίου Κουτσοπέθαρον· έκαμα λαμπρόν
καιρόν.
Κλίτη Ε. Φώκος, τό ψευδώνυμον 'Ελλη-
νικόν Δόγμα ανήκει εις άλλον.
Τελευταία ώρα : 'Ο Αρχιναύαρχος Εβ-
ρεβιάδης μοι αναγγέλλει δια δελταρίου ότι εύ-
χαριστως αναλαμβάνει να έγγραφί συνδρομητήν
μου τό πτωχόν παιδίον της Λευκάδος; και με
παρακαλεί να μη δεχθώ προσεδόν άλλου, επει-
δή αύτός έχει τό δικαίωμα της προεραϊότητος.
Τον συγχάριε δια την εύγενή του πρόξην, και
ανάμεινω επιστολήν του.

'Εγκρίνουσα τα ψευδώνυμα των,
δέχομαι μετ' χαράς εις την 'Αλληλογραφίαν μου
και εις τους διαγωνισμούς μου τους νέους μου
φίλους : Μαύρην Περιστέραν (Μ. Τ.) 'Αδά-
κι της Νισύρου (Π. Μ. ή το μόνον ελευ-
θερον) 'Ενα Χωτάκι (Κ. Γ.) Νεαρόν Ζω-
γράφον (Χ. Δ.) Μαργαρυγήν 'Αστέρως (Χ)
Κολομβίαν (Κ.) και 'Ανήσυχον Πνεύμα
(Θ. Κ.)

Μικρά μυστικά επιθυμούν νάν-
ταλλάξουν : 'Ο Κεραυός [E] με τον Σε-
φόν Πιτσιάν, Τρομάρον [E] και 'Αγαθό·
— ή 'Ελαία της Λευκάδος με την Κλεαρέτην
Διπλα και Πρόσεχε Καλά·—δ Σεβάρ με τον
Ναυτοπούλα, Κόδρον, Γαλλικήν Σημιαίαν
και 'Αγγερινόν·—δ Σπ. I. Τρακάκης με τον
Σαρδανάπαλον, 'Αγγορολογιώτατον, Κόρην
τοψ Πηλιόν, Μπαμ-Μπομ και Βασιλέα τών
'Ορέων — ή 'Ελληνικόπουλα με την Πησι-
ογραφί Σελήνην, 'Αγνήν Φίλιαν, 'Ιωάννην
Μαρκέτην, 'Ημερο Γατάκι και 'Αγγερινόν·—
ή 'Απόγειος Άδρα με τον Παναγιώτην Άνον,
'Αρχιζέλιανον και 'Εξέδρον τού Φαλήρου·—
ή Πένθημος Κυπάρσιος με τό 'Αγθος της
'Αδρον, 'Ασπρεκοταρίτην, 'Ισπίτην τών
'Αθηνών, Άθια της Περιγήπου και Ναυτο-
πούλαν της 'Αδρον·—τό Λουλόδι τού Βου-
νοθ με τον Γουλιέλμον Τέλλον, Β. Τσαγγήν,
Ναυτοπούλαν, 'Αρχιζέλιανον και Α. I. Κου-
κογιάνθηρον·—ή Κόνη της Βερενίκης με την
Σοφίαν Κόλλα·— ή Χειμωνιάτικη Διακάδα
με τον Κόδρον, Χρυσορόρον Πακτωλόν, 'Ε-
τοιμώρορον Οίκιαν και Μοίραν, τών Πτω-

χών — ὁ Μικρὸς Κατεργάρας μετ' τὸν Ἡρα-
στον καὶ Κοριολάνον. — ὁ Τίδης τοῦ Ἡλίου
μετ' τὴν Ἄδραν τοῦ Βουροῦ καὶ Μικρὰν Πα-
νίστραν. — ἡ Χοιρομένη Ἐλάτη μετ' τὴν Ἰου-
αῖον Σείφανον, Φασουλογένητον, Μαγε-
μύρον Δάος, Ἀνοικτὴν Καρδιαν, Μικρὰν
Δεσποινίδα καὶ Παρσινοβελον. — ἡ Πτερόεν
σα Ἐλίτις μετ' τὴν Συριαρὴν Ἰπσιδὴν, Κομη-
τα τῆς Ἐρμουπόλεως καὶ Συριαρὴν Ἀμα-
ζόνα. — ὁ Ἰρυσσορῶς Πακτωλὸς μετ' τὴν Μοῦ-
σαν τῆς Ἀστρονομίας, Ρομηνοπούλαν, Ζηλε-
μύρον Βοσχοπούλαν, Μίαν Τρελοπούλαν καὶ
Σαυθὴν Νησιωτοπούλαν. — ἡ Ποιμενίς τῆς
Ἰόης μετ' τὴν Ναυτοπούλαν. Ἀνθισμύρον
Μενεζέον, Πηδοπούλαν, Ἐθνικὸν Ἔγνον
καὶ Ἀρχιναρχὸν Θεμιστοκλέα. — ἡ Θερα-
πειαστὴς τῶν Μουσῶν μετ' τὴν Χειμωιάτικην
Δισκαναδρὸν Δεσποινίδα Ἀγγελὸν καὶ Στρομ-
πούλην Λορευτρίαν. — ἡ Οὐμύλη τῆς Ἀρ-
γυρίας μετ' τὸ Νηυδοσπαστον καὶ Τιδὸν τοῦ Πη-
λίου. — ἡ Κιματίουσα Θάλασσα μετ' τὸν Κόδρον,
Ταπεινὸν Ἴον, Ἀρχιναρχὸν Θεμιστοκλέα,
Φάλοραφ καὶ Ἑτοιμόροπον Οἰκίαν. — ὁ Ἡ-
ριος τῆς Σύρου μετ' τὴν Μιλαγγολικὴν Ναυ-
τοπούλαν. — ὁ Δ. Π. Ἀρίδας μετ' τὸ Ἀρχι-
τέκτον. — ὁ Ναύκλιος Οὐβλίγκερλὴς μετ' τὸν
Βροτολοιογὸν Ἄρην, Τζι-Τζι-Μποδι-Μποδι
καὶ Γεώργιον Ἀγγελοπούλον. — ὁ Δευκόπι-
ρος Ἀγγελὸς μετ' τὸ Ταπεινὸν Ἴον, Ἴονιον
Βέλαρος, Φάλοραφ, Ἀρχιναρχὸν Θεμι-
στοκλέα καὶ Ἑτοιμόροπον Οἰκίαν. — ἡ Κο-
λυμβίνα μετ' τὸν Ἀρλεκίον. — ἡ Ἰουστὴ Περ-
γίτα μετ' τὴν Φοίβην. — ἡ Ἐπιθρὰ Θάλασσα
μετ' τὸν Ἐρρίκον Ἰσοδρόβικην. — ἡ Φιλαμερι-
καρὴς μετ' τὴν Ναυτοπούλαν, Μέλλουσαν
Καλλιτέγνίδα καὶ Κόδρον. — ἡ Βικτωρία Ἀ-
ποστολίδου μετ' τὴν Νύμφην τοῦ Αἰγαίου καὶ
Ἰωάννην Ψύχαρ. — ὁ Τάταλος μετ' τὸν Ἰσο-
τολοιογὸν Ἄρην, Ναυτοπούλαν, Ἀρχιτέκ-
τον καὶ Νεαράν Καλλιτέγνίδα. — ἡ Ἑλλη-
νικὴ Θάλασσα μετ' τὴν Θαλασσοπούλαν, Ἀρ-
γορολογιστάτον, Μπαμ-Μπούμ, Ναιάδα
καὶ ἔθμα τῆς Σαλαμίνος. — ἡ Γλυκεῖα Ἐλ-
λάς μετ' τὴν Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ Ναυ-
τοπούλαν. — ὁ Ἐθνικὸς Ἔγνος μετ' τὸν Ζε-
θάρ, Τριχνημῶδη Μαλίαν, Ἀρκεῖον Μοι-
τήν, Κῆμα τῆς Πριγκίπου καὶ Πάλλουσαν
Καρδιαν. — ἡ Χλόη τοῦ Κηφισοῦ μετ' τὸν Τιδὸν
τῆς Νεκτίος, Ἐλαφὸν τῶν Δασῶν, Ἀνθισμύ-
ρον Μενεζέον, Ἀγγορολογιστάτον καὶ Βα-
σιλῖα τῶν Ἀρθῶν.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ
Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ποιητὴν Πίν-
δαρον (δὲν πρέπει νὰ διατάξῃς ὁ διατάκων
ποτὲ δὲν κατορθῶναι τίποτε) Χλόην τοῦ Κη-
φισοῦ, Ἀσπρὴν Γάταν (ἔστειλα) Θερα-
πειάδα τῶν Μουσῶν (ἐλήφθην) Ἐθνικὸν
Ἔγνον, Μιχαὴλ Π. Παρασάκην, Βαρ-
θαλαμπαμπαν, Μαγγηρικὴν Βελόνην, Γλυ-
κεῖαν Ἑλλάδα (ἔστειλα) Πριγκίπουσαν
Ἐλίτιδα (ἡ ὅποια ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν πρώτην
Μαγικὴν Εἰκόνα τέσσαρες κακιστάς . . . ἐκ-
τός τοῦ ἀληθινοῦ! οἱ συνεργάται μου τὴν εὐ-
χαριστοῦν διὰ τὰ φιλοφρονήματά της) Τέττιγα
τῆς Ἀχαιῆς, Παπαροῦσαν τοῦ Τσομαῖοῦ
(δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς τὴν ἕλιαν τῆς ἀλλὰ
νομίζω διὰ δὲν εἶνε μεγαλύτερα ἀπὸ 12 ἐτῶν)
Χρυσὸν Βέλος, Σερητισμένην Ἑλληνοπού-
λαν, Φιλοκάτριδα Ἰάδα, Τριπτικὸν Ἀπόλ-
λωνα, Τρεχαγρονοπούλον, Φλοῖστον τοῦ
Κυζεῖνον, Ἀτταβίρον Ροδὸν (ἔστειλα) Ἀρ-
θοῦρον Κοέν, Δεσποινίαν τῆς Κύπρου (ἐπι-
τω, διὲν ἦδη ἀνέρροσος ἐντελὴς) Φιλαμερικα-
νίδα (δὲν σοὺ τα στείλω) Ἐρνοβὸν Θάλασ-
σαν, Χρυσὴν Βερρίτσαν, Μαθήτριαν Κα-
λλιτέγνίδα, Αἰμινοθάλασσαν τοῦ Μεσολο-
γίου, Πόλιν τῶν Πατρῶν, Μικρὸν Πιανί-
στιαν, Ἦρωα τῆς Σύρου (κατεβουδισασμένον
μετ' τὴν ἰδέαν τῶν χροματιστῶν Μ. Μυστικῶν)

Ναύκλιος Οὐβλίγκερλὴν (νὰ μου φιλῆσῃς
τὸν βραχίονά σου Γαῖω.) Νεαρὸν Καλλιτέ-
γνίδα, Τοῦμ-Περαῖα — Μουζέ, Πατρικὸν
Κόδρον, Τσομνίδαν (ποῦ νὰ παντρευθῶ τὴν
ἐκπληξὴν πρὸ μου ἐτοιμάζεις!) Βράχον τῆς
Νεραμπάκοδας (ἀκτιμὸς πολὺ τὸν ζῆλον σου)
Ναυσικῶν (πολὺ μὲν ἀρέσει τὸ ὄνομα τοῦ χα-
ριου σου) φ' ἡρῆ μὲν ὄλα τ' ἀδέλφια) Κλά-
δον Κοτίνου (χαίρω πολὺ πού θλαβὲ ἐπιστο-
λὴν σου ὕστερ' ἀπὸ τῶσων καιρῶν) Γαλάττειαν,
Νεαράς Ἀμερικανίδας, Φεγγόβολην Ἀδρού-
λαν, Κόρην τοῦ Βουροῦ, Ἀνεμοστρόβιλον,
κτλ. κτλ.

Εἰς ὄδας ἐπιστολάς θλαβὰ μετὰ τὴν 23
Φεβρουαρίου, θάπανθησῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 Ἀπριλίου
Ὁ κέρτης τῶν λύσεων, εἰς τὸ ἴδιον δῖον νὰ γράψωσι
τὰς λύσεις τῶν ἐπὶ διαγωνισθῶσων, πηλισταὶ ἰ-
σοῦσθαι μὲν εἰς ἀριθμὸν, ὅν ἔλασεν·
περιέχει δὲ μὴ ὄλα καὶ εἰσάται 92.

127. Δεξιγρίφος.

Μὲ τὸ πρῶτον μου φωτίξω
Μὲ τὸ δεύτερον μυρῖξω
Μὲ τὸ τρίτον πνευματίξω.

Ἐστὴν ὅτι τοῦ Κουάροῦ τῆς Βαρίας

128. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα μ' ἄρθρον θ' ἐνώσῃ·
Καὶ ἰχθύν θ' ἐφανερῶσῃ·

Ἐστὴν ὅτι τῆς Φιλοπυργίδος, Γαδ.

129. Στοιχειόγριφος.

Ἐγραψα ὄσα δὲν εἶδα
Καὶ αὐτὰ χωρὶς γραφίδας.
Τὸ κεφάλι ἄν μου βγάλη·
Σὺ δὲ κορμὶ σου θά με βγάλῃ.

Ἐστὴν ὅτι τοῦ Κουάροῦ τῆς Βαρίας [E]

130. Δίνιγμα.

Ὅταν τὸ δεινὸν περπατῇ
Κε' ὄταν τὸ λυγρὸ στέκει

Ἐστὴν ὅτι τοῦ Τρεχαγρονοῦ ὄτι

131. Τρίγωνον.

- 1. — Ὅρος εἶμαι ἱερὸν.
- 2. — Ζῆρον εἶμαι τὸν θεῶν.
- 3. — Σύνδεσμος· ἐκ τῶν γνωστῶν.
- 4. — Ἐν ἀπλοῦν συριστάκων.

Ἐστὴν ὅτι τοῦ Διευκταίου Ἀγγίλου

132. Περὸν.

- ★ ★ ★ Καθέτως ἀποτελεῖται τὸνομα πῶ·
- ★ ★ ★ λέως· ἄριστον καὶ νήσων· καθέτως
- ★ ★ ★ δεξιῶ ἤρως καὶ ἀριστερῶ ζῶν.

Ἐστὴν ὅτι τοῦ Ἀγγορολογιστάτου

133. Στιγματόγριφος.

ΜΙΚΡΟΣ ΣΥΛΛΑΓΟΣ ΚΑΡΙΑΙΟΣ·
Μέλλουσα Καλλιτέγνις — ;
Ἐθνικὸς Ἔγνος — !
Φιλοθάνατος — . . .
Ναυτοπούλα — α . . .

Ζητεῖται εἰ κάμνει ἕκαστον ἐκ τῶν ἀνωτέρω
τεσσάρων προσώπων. Σημειώσθων δὲ καὶ τῶν
τεσσάρων ἡ ἐνέργεια εἶνε σύγχρονα.

Ἐστὴν ὅτι τοῦ Ἀρχιτέκτονος [E]

134. Κρυπτογραφικόν.

- 1 2 3 4 5 6 7 = Πηλόν.
- 2 4 3 = Κάτι γλυκὸ καὶ κερπνόν.
- 3 2 4 = Θεόςτης.
- 4 3 5 6 7 = Ποταμός.
- 5 2 3 6 5 = Πόντος.
- 6 5 6 7 = Ζῶν.
- 7 6 7 = Ἄνθρωπινα.

Ἐστὴν ὅτι τοῦ Τρεχαγρονοῦ

135—137. Δογματίζιον.

- 1. — Ποῖα πόλις ἀντὶ νὰ λέγῃ δχι, λέγει α ;
- 2. — Ποῖον ὄρος λέγει δχι ἢ φωτιά εἶνε α ;
- 3. — Ποῖα πόλις σχηματίζεται ἀπὸ Β καὶ Ν ;

Ἐστὴν ὅτι τῆς Σεμιακῆς Βαρίας [E]

138—142 Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδῆποτε γρίμματος ἐ-
κἀστῆς τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς
πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματῶσιν ἄλλας τόσας
λέξεις :

μητῶρον, οὐς, γαλῆ, λαός, λαυρα.

Ἐστὴν ὅτι τοῦ Μικροῦ Διαδολοῦ

143. Ἑλληνοπόδηφονον.

Ο ε ι ο - α υ η - ε - η - α - σ .

Ἐστὴν ὅτι τοῦ Ἀδριανοῦ

144. Γρίφος.

Η Η
Η αβ Η
Η Η Η τρω
Η Η Η τρω τρω τρω
Η Η Η τρω τρω τρω
Η Η Η τρω
Η Η Η τρω

Ἐστὴν ὅτι τοῦ Ζαρέζου Νεασινοῦ [E]

ΛΥΣΕΙΣ

τὰ κρυφὰ, ἀσκήσαν τῆς 12 καὶ 19-26 Δεκεμβρίου 1898

775. Ἄδυσσινία (Α, Β, Σ, Ν, Α). — 776. Ἄριθμός, ρυθμός. — 777. Ἰούνιος, Ἰούλιος. — 778. Ἡ χελώνη.

779. Α 780. Β Ω Α Ο Σ

Α Ν Α Η Α Α Ο Σ

Α Ρ Α Γ Ε Τ Α Ρ Ο Σ

Α Ν Α Ν Ι Α Σ Α Ρ Ν Ο Σ

Α Γ Ι Ο Ν Α Ι Ν Ο Σ

Ε Α Ν Σ

781—785. 1, Ὅσσα, 2, Ὀκτῆ, 3, Ὀχτῆ. — 784—785. 1, Ὁ βούς εἶνε ζῶον χρησίμον. 2, Ἡ ἐλαία θάλλει καὶ καρποφορεῖ εἰς ἔθνη τὴν Ἑλλάδα. — 786—787. 1, Ἡ νεώτερά εἶνε ἡ Αἰγυρία Ἀθηνῶν (νέα) ἢ δὲ γεροντοτέρα, ἡ Ταταγρὰ Κέρη (γραία). — 788—792. Γνω- μένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γρίμματος Ι, σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἄρως, ἰατρός, εἶμα, Αἴας, χωρὶς. — 793. Βούλου ἀρέσκει πᾶσι, μὴ σοῦτῶ μόνον. — 794. Ἐν ἀρετῇ μένει. — 795. Τὰ ἔθνη πνεύματα εἰσι σπάνια.

796. Πήθηος (Π, Θ, Κως). — 797. Ἄ σθο- νόος, φθίνος. — 798. Κόκκος, κύκκος. — 799. Ἄδρος, ἄδρον. — 300. Ὁ ἀκαυθόχορος.

301. 302.

ΣΑΡΑΣ Σ Ν Α Σ

ΑΓΑΝ Α Ω Ι Ο

ΡΑΣ Ι Δ Μ Ε

ΑΝ Α Α Ι Η Α Ε Α Ε

Ε Ν Σ Α Ν Ν

Ω Ο Ω Ω

Ν Σ Ν Ν

305. Η Χ Ω (Ἑλληνικὴ Η Χ Ω ρα)

Χ Η Ν (μάΧ Η Ν)

Ω Ν Η (ΧΩΩΝ Ησων)

304. Ἄλας. — 305. Οἰκονομολόγος — 306-

308. 1, Ἡ Πίσσα τῆς Ἰταλίας, 2, Δόσι τρώων πάντες πάνω, δηλαδὴ παντρεσάντι.

3, Ὁ ὑπεδηματοποιὸς, διότι ἔχουν καλὰ πόδια (καλαπόδια). — 301-315. Γνωμένης τῆς ἀντα- λογείας διὰ τῆς συλλαβῆς ΔΑ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: μαλάκιον, Δαμία, πολλάκι, Ὀλακῆ, ἔ- λαρος. — 314. ΑΜΑΛΙΑ, ΑΝΑΣΣΑ (1, Ἀθηνᾶ, 2, Μίλων, 3, Ἀστέρ, 4, Ἄδρο, 5, Ἰκτι, 6, Ἀραβία.) — 315. Οὐκ ἀνδρὸς ὄρον πῆστι, ἀλλ' ὄρον ἀνήρ. — 317. Τὸ ἐδ- ικον οὐκ εὐλογεῖται. — 317. Ὡς φιλονεικῶς ἢ αἶψ, φιλονεικεῖ ἐπιμόνος. — 318. Χρόνια πολλά !